

Kristillinen johtajuus

Hepr. 13:7-17

7. Muistakaa **johtajianne**, jotka ovat **puhuneet** teille **Jumalan sanaa**. Pankaa merkille, kuinka heidän vaelluksensa on päättynyt, ja **seuratkaa heidän uskoaan**.

8. **Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti**.

9. Älkää antako monenlaisten ja vieraiden oppien viedä itseänne harhaan. On hyvä, että **sydän saa vahvistusta armosta** eikä ruokasäädöksistä, joiden noudattajat eivät ole hyötäneet niistä mitään.

10. Meillä on **uhrialttari**, josta ilmestysmajassa palvelevilla ei ole lupa syödä.

11. Ylipappi vie eläinten veren syntien sovittukseksi kaikkeinpyhimpään, mutta eläinten ruhot poltetaan leirin ulkopuolella.

12. Siksi myös **Jeesus, pyhittääkseen kansan omalla verellään, kärsi portin ulkopuolella**.

13. Menkäämme siis **hänen luokseen leirin ulkopuolelle hänen pilkkaansa kantaan**.

14. Eihän meillä täällä ole pysyvää kaupunkia, vaan **tulevaa me etsimme**.

15. Uhratkaamme siis hänen kauttaan alati **Jumalalle kiitosuhria**, niiden huulten hedelmiä, jotka **tunnustavat hänen nimeään**.

16. Älkää unohtako **tehdä hyvää ja jakaa omastanne**, sillä sellaisiin uhreihin Jumala mieltyy.

17. Olkaa **johtajillenne kuuliaiset**, totelkaa heitä, sillä he **valvovat teidän sielujanne** niin kuin **ne, joiden on tehtävä tili**. Näin he voivat tehdä työtään iloiten, ei huokaillen, sillä se ei teitä hyödyttäisi.

Lauma ja paimen

Elämme Suomessa hyvin individualistista aikaa, jossa yksilön oikeudet ja vapaudet on nostettu lippusalkoon. Se tapahtuu kuitenkin usein sillä tavalla, että kaikkien muiden velvollisuus on turvata minun oikeuteni ja vapauteni. Vaatimalla vapautta säilytämme valatavan määrän velvollisuuksia muille haluamatta itse liikuttaa eväämme-kään muiden hyväksi. Tällainen subjektiivinen ja psykologisoiva yksilöllisyys, jonka kaikkia ilmaisia muiden on kunnioitettavaa, johtaa kuitenkin yhteiskunnan pahoihin arvostiririitoihin ja lopulta kaaokseen.

Vastakkainen idän kulttuureissa yleinen perhe-, klaani- ja yhteisökeskeisyys puolestaan pyrkii helposti tukahduttamaan yksilön ja tasapäistämään ryhmien jäsenet tavalla, joka rajoittaa ihmisten vapautta. Kumpikaan malleista ei ole hyvä, edellinen ajaa ihmiset lopulta yksinäisyyden loukkuun ja jälkimmäinen orjuuttaa yksilön, sillä molemmissa vallitsee ihmisen perussyntyisyys. Synti ajaa ihmiset toisistaan eroon tai aiheuttaa sietämätöntä kitkaa yhteisön sisällä. Molemmissa malleissa ihmiset kaipaavat johtajia, jotka kykenisivät auttamaan heidät vapaaksi sekä yksinäisyydestä että ihmisorjuudesta.

Kristillinen malli ei ole yksilökeskeinen eikä myöskään ryhmäkeskeinen. Kristillinen seurakunta on lauma, jolla on paimen. Maailmanlaajasti se on yksi ja yhteinen kristillinen seurakunta, jonka paimen ja pää on Jeesus Kristus. Siinä jokaisella yksilöllä on äärimmäisen suuri arvo, joka perustuu Jumalan kuvaksi luotuna olemiseen ja siihen, että syntiin langenneenakin Jumala katsoi lauman jäsenen niin arvokkaaksi, että osti hänet synnin, kuoleman ja Saatanan vallan alta vapaaksi Jeesuksen kalliilla uhriverellä. Toisaalta kukaan ei ole vain yksittäinen uskova, vaan jokainen on osa kokonaisuutta, Kristuksen ruumista, maailmanlaajaa seurakuntaa.

Johtajuus

Paikallisella tasolla seurakunta on uskovien lauma, jolla on Ylipaimenen alaisuudessa toimivat paimenet, pastorit. Jeesus itse antoi esimerkin siitä, millaista paimenen tehtävä seurakunnassa on, kun hän asettui opetuslastensa jalkojen juureen ja pesi heidän jalkansa ja kuivasi ne omalla pyyhkeellään. Johtajan tehtävä on palvella seurakuntaa, ruokkia sen jokaista jäsentä Jumalan sanan leivällä, kaitsea sitä kulkemaan oikeaan suuntaan Jumalan sanalle kuuliaisena ja varjella sitä vihollisten kuten harhaoppien hyökkäyksiä vastaan. Johtajille ei riitä se, että he opettavat uskollisesti Jumalan sanaa, vaan heiltä odotetaan, että he esimerkillään näyttävät, miten eletään Kristuksen seuraajina. Johtajat joutuvat myös aina kovimpien hyökkäysten kohteeksi, kun Saatana ja tämä maailma pyrkii tukahduttamaan totuuden ja armon sanan levittämisen ja hajottamaan seurakunnan.

Jumalan sanan julistajat

Muistakaa johtajianne, jotka ovat puhuneet teille Jumalan sanaa. Pankaa merkille, kuinka heidän vaelluksensa on päättynyt, ja seuratkaa heidän uskoaansa. (7)

Jaksomme kuvaa yksityiskohtaisesti, millaista on kristillisen seurakunnan aito johtajuus ja miten sitä pitää harjoittaa. Jae 7 aloittaa jo Herran luokse päässeistä johtajista ja jae 17 asettaa eteemme tämän hetken johtajat ja heidän velvollisuutensa ja miten tärkeä on uskovien oikea asenne johtajiin.

Kirjeen saajat olivat kristittyjen toista sukupolvea. Osa ensimmäisen polven johtajista erityisesti apostoleista oli joko kuollut tai tapettu. Apostolit olivat julistaneet sen Jumalan sanan, joka myös laadittiin kirjalliseen muotoon ja on nyt meillä Uuden testamentin muodossa.

Hengellisen johtajan tärkein tehtävä on tänäänkin huolehtia siitä, että hän julistaa Jumalan sanaa. He eivät saa puhua omia ehkä hyvinkin viisaita mielipiteitään, vaan heidän on pitädyttävä puhtaaseen raamatulliseen totuuteen. Saarnatuoleista tulee kuulua viesti: "Näin sanoo Herra..." Vain Jumalan omassa sanassa on voima paljastaa ihmisen omalletunnolle synnin kauhistuttavuus ja uudestisyntyttää hänet evankeliumin suloisella viestillä uuteen elämään. Vain Jumalan sana kykenee muuttamaan ihmisen, pyhittämään häntä niin, että hän alkaa kantaa rakkauden, ilon, rauhan ja kärsivällisyyden hedelmää elämässään. Millään niin sanotulla kristillisellä toiminnalla ei ole iankaikkisuusmerkitystä, ellei siihen sisällytetä lain ja evankeliumin sanaa.

Vaelluksen päätös

Moni ensimmäisen polven uskova johtaja oli joutunut kokemaan vainoa, vankeutta ja jotkut marttyyrikuoleman. Nyt meitä pyydetään kiinnittämään huomiomme ei vai heidän esimerkilliseen vaellukseensa aidossa parannuksessa ja syntien anteeksiantamuksessa sekä kuuliaisuudessa Herran antamalle tehtävälle, vaan erityisesti siihen, miten heidän vaelluksensa ajassa päättyi. Hyvin varhain alkuseurakunta alkoi kirjaamaan ylös, millaisen marttyyrikuoleman kukin sai.

Uskovan vaelluksen tulee jatkua täällä ajassa viimeiseen hengenvetoon asti. Varsinkin Japanissa olemme nähneet, miten suuri todistusvoima on sillä, että uskovat ottavat suuri rauha sydämessään vastaan Herran kutsun luokseen, kun samaan aikaan buddhalaiset usein kohtaavat kuoleman hyvin usein kauhun vallassa. Kuole-

man hetkellä kukaan ei enää kykene näyttelemään, siinä paljastaa millaiselle pohjalle elämämme on rakennettu. Siksi niin johtajien kuin rivikristittyjenkin tulee pitää lyhyet tilivälit Herran kanssa päivittäisessä parannuksessa, niin että Herran kutsu kirkkauteen ei pääse yllättämään meitä valmistautumattomina.

Uskon seuraaminen

Lisäksi meidän tulee seurata edesmenneiden johtajiemme uskoa. Kysymys ei ole vain uskosta henkilökohtaisena suhteena Jeesuksen kautta Isään, eikä pelkästään heidän elämäntapaansa, kun he halusivat kantaa ristiään ja seurata Jeesusta, vaan myös sen uskon sisällöstä, jota he opettivat. Heidän uskonsa voidaan tänään tiivistää esimerkiksi apostoliseen uskontunnustukseen:

Minä uskon Jumalaan, Isään, Kaikkivaltiaaseen, taivaan ja maan Luojaan, ja Jeesukseen Kristukseen, Jumalan ainoaan Poikaan, meidän Herraamme, joka sikisi Pyhästä Hengestä, syntyi neitsyt Mariasta, kärsi Pontius Pilatuksen aikana, ristiinnaulittiin, kuoli ja haudattiin, astui alas tuonelaan, nousi kolmantena päivänä kuolleista, astui ylös taivaisiin, istuu Jumalan, Isän, Kaikkivaltiaan, oikealla puolella ja on sieltä tuleva tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, ja Pyhään Henkeen, pyhän yhteisen seurakunnan, pyhän yhteyden, syntien anteeksiantamisen, ruumiin ylösnousemisen ja iankaikkisen elämän.

Oikeasta raamatullisesta uskosta kiinni pitäminen on maailman paineiden ja syntisen luonnon viettelysten keskellä äärimmäisen tärkeää. Paavali kirjoittaa siitä näin: *Veljet, minä palautan mieleenne sen evankeliumin, jonka olen teille julistanut ja jonka olette ottaneet vastaan ja jossa myös pysytte. Sen kautta te myös pelastutte, jos pidätte kiinni siitä sellaisena kuin minä sen teille julistin. Muuten olette aivan turhaan uskoneet. Ennen kaikkea annoin teille tiedoksi sen, minkä myös itse olin saanut: Kristus kuoli meidän syntiemme tähden Kirjoitusten mukaan, hänet haudattiin ja hänet herätettiin kolmantena päivänä Kirjoitusten mukaan, ja hän näyttäytyi Keefakselle ja sitten niille kahdelletoista. Sen jälkeen hän näyttäytyi samalla kertaa yli viidelle sadalle veljelle, joista useimmat ovat yhä elossa mutta jotkut ovat jo nukkuneet pois.* (1. Kor. 15:1-6)

Jos evankeliumista otetaan pois jotain tai siihen lisätään jotain se menettää voimansa eikä pelasta ketään hukkuvaa ihmistä. Vain lyhentymätön evankeliumi välittää meille iankaikkisen pelastuksen.

Sama Kristus

Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti. (8)

Vaikka osa alkuseurakunnan johtajista oli jo kuollut ja toiset tulisivat ehkä piankin kärsimään marttyyrikuoleman, niin seurakunnan suuri pää ja ylipappi, heidän sielujensa Paimen, elää aina ja on aina sama. Siksi kirjeen saajien ja meidän tulee olla järkkymättömiä, seurata Kristusta ja muistaa, että Kristus elää aina tarkkaillakseen ja palkitakseen pysymisemme uskollisina totuudessa. Jeesus myös rankaisee ne, jotka synnissä luopuvat hänestä.

Perille päässeiden johtajien julistuksen keskus oli Jeesus Kristus. He opettivat, että koko Vanha testamentti puhuu samasta Jeesuksesta Kristuksesta kuin se, jonka elämän, kuoleman ja ylösnousemuksen todistajia he saivat olla. Heille ymmärsivät,

että Jeesus ilmoitti heille, millainen Isä Jumala on olemukseltaan. Siksi he tiesivät myös, että saapuessaan suuressa kirkkaudessaan tuomitsemaan eläviä ja kuolleita Jeesus on täsmälleen samanlainen kuin hän oli menneisyydessä ja kuin hän oli kävellessään Galilean vuoriteitä tai parantaessaan sairaita, antaessaan syntejä anteeksi ja tuomitessaan ankarasti kaiken valheellisuuden ja ulkokultaisuuden. He tiesivät, että heidät ristin uhrillaan pelastanut ja kuoleman voittanut Jeesus tulisi antamaan heille uuden ylösnousemusruumiin ja he saisivat aina katsella hänen kirkastettuja kasvojaan, joista loistaa pyhyys ja ihmeellinen rakkaus.

Tähyillessään Jeesuksen paluuta Paavali täynnä aitoa paimenen mieltä kirjoitti: *Herra lisätköön teille yhä runsaammin rakkautta toisianne ja kaikkia kohtaan, niin kuin meilläkin on rakkautta teitä kohtaan, niin että teidän sydämenne vahvistuisivat nuhteettomiksi pyhyydessä Jumalamme ja Isämme edessä, kun Herramme Jeesus tulee kaikkien pyhiensä kanssa.* (1. Tess. 3:12-13)

Evankeliumin julistus ei saa koskaan jäädä käsittelemään vain tämänpuoleista elämäämme vaan se tähtää aina lopulliseen iankaikkiseen kirkkauteen ja varoittaa siksi myös sanan torjuvia päättymättömän kadotuksen tuskista. Vaelluksemme tänään valmistaa meitä Jeesuksen paluuseen.

Varoitus harhoista

Älkää antako monenlaisten ja vieraiden oppien viedä itseänne harhaan. On hyvä, että sydän saa vahvistusta armosta eikä ruokasäädöksistä, joiden noudattajat eivät ole hyötäneet niistä mitään. (9)

Elämme kristillisen kirkon sisälläkin aikaa, jossa halutaan olla suvaitsevia ja korostetaan, miten hyödyllistä on moninaisuus. Tietenkin Raamattuun pitäytyvien uskovien kesken on monissa asioissa erilaisia näkemyksiä. Niitä on paljon esimerkiksi seurakuntakulttuuriin liittyvissä tavoissa ja ehdonvallan asioissa, joissa eri uskovilla on erilaiset omantunnon sisällöt. Eroja löytyy myös useissa Raamatun tekstien ymmärtämisessä ja tulkitsemisessä aika keskeisissäkin asioissa. Niin kauan kuin peruskysymyksessä pysymme yksimielisinä siitä, että pelastus tapahtuu yksin Kristuksen sovitus työn perusteella Jumalan yksipuolisesta armosta niille, jotka uskossa ottavat evankeliumin sanan vastaan ja kastetaan, ja että Raamattu kokonaan on erehtymätön Jumalan sana, jonka mukaan usko ja elämä on ojennettava, voimme Jumalan seurakunnassa iloita moninaisuudesta.

Mutta käytännössä moninaisuudella tarkoitetaan tänään sitä, että ”rakkaus hyväksyy kaikki ja kaikenlaiset” eli Raamatun totuus tehdään suhteelliseksi ja rakkauden nimissä aletaan hyväksyä synti. Siksi seurakuntien johtajat ovat joutuneet alkuseurakunnan alusta lähtien varoittamaan monista harhaopeista ja vieraista opeista. Tänään seurakuntiin tarjotaan muun muassa itämaista ihmiskeskeistä uskonnollisuutta, jotka vievät ihmisiä Raamatun vastaiseen ihmiskuvaan ja hyödyttömiin harjoituksiin. Suuri osa Uutta testamenttia on kirjoitettu juuri torjumaan harhoja. Jokaisen uskovon on syytä tuntea Raamattu niin hyvin, että hän tajuaa, missä kulkee oikean opin ja harhan ero. Mutta aivan erityisesti vääriä profeettoja ja harhoja vastaan on noustava ne, joille on uskottu paimenen virka seurakunnissa.

Uhrialttari

Meillä on uhrialttari, josta ilmestysmajassa palvelevilla ei ole lupa syödä. Ylipappi vie eläinten veren syntien sovitukseksi kaikkeinpyhimpään, mutta eläinten ruhot poltetaan leirin ulkopuolella. Siksi myös Jeesus, pyhittääkseen kansan omalla verellään, kärsi portin ulkopuolella. (10-11)

Vanhassa liitossa ilmestysmajan edessä oli alttari, jolla suoritettiin uhreja. Uhrialttarin tehtävä oli pyhittää sille asetetun uhri ja erottaa sen Jumalaa varten. Vastaavasti monilla epäjumalien alttareilla suoritettiin myös monenlaisia uhreja. Alkukristittyjä syytettiin siitä, että heidän seurakunniltaan puuttui alttari. Se ei kuitenkaan pidä paikkaansa. Meillä on alttari, Jeesus Kristus itse. Hän on sekä meidän alttarimme että meidän uhrimme. Hän pyhittää lahjamme, jotka uhraamme hänelle. Jeesus kysyi kerran fariseuksilta: *"Kumpi on suurempi, uhrilahja vai alttari, joka lahjan pyhittää?"* (Matt. 23:19)

Vanhassa liitossa monenlaisia uhreja, joista niiden suorittajat pääsivät osalliseksi siten, että vain osa uhrista poltettiin ja muun osan papit ja uhraajat saivat nauttia ruokanaan. Poikkeuksen muodosti syntiuhri. Siitä veri vietiin ilmestysmajaan, osa poltettiin uhrialttarilla, mutta loput vietiin leirin ulkopuolelle ja poltettiin. (3. Moos. 4:1-12) Koska Jeesus uhrasi itsensä meidän syntiemme uhriksi, hänen uhrinsa ei tapahtunut Jerusalemin temppelissä vaan kaupungin muurien ulkopuolella. Koska Jeesus suoritti Golgatan ristillä kertakaikkisen, koko ihmiskuntaa koskevan syntiuhrin, meillä ei ole enää tarvetta uhrata mitään syntiemme sovitukseksi. Syntivelkamme on maksettu, olemme vapaat.

Vanhan liiton syntiuhria ei saanut kukaan syödä, mutta Uudessa liitossa Jeesus esittää radikaalin vaatimuksen: *"Totisesti, totisesti minä sanon teille: ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertaan, teillä ei ole elämää itsessänne. Mutta joka syö minun lihani ja juo minun vereni, sillä on iankaikkinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä."* (Joh. 5:53-54)

Toisin kuin vanhassa liitossa, me saamme ehtoollisella nauttia Jeesuksen ruumiin ja veren. Kysymys ei ole siitä, että ehtoollisella suoritettaisiin jonkinlainen uusi veretön uhri, vaan siitä, että Golgatan uhrista vuotaa jatkuvasti suunnaton määrä armoa ja laupeutta osaksemme. Saamme siitä ehtoollisella ylistää Herraa, pääsemme siinä osalliseksi hänen ylösnousemuksensa lahjasta ja yhteyteen hänen itsensä kanssa.

Kirjoittaja varoittaa, että jos kirjeen saajat haluaisivat palata entiseen uhrikäytäntöön, he menettävät sen uuden elämän, joka uuden liiton ateriasa meille tarjotaan. Monissa suomalaisissa kirkoissa on alttari, jolle katetaan jumalanpalveluksessa seurakuntaa varten ehtoollisleivät ja viini. On ehkä viisaampaa kutsua sitä kuitenkin pöydäksi kuin alttariksi, sillä Jeesus itse on alttarimme ja uhrimme. Ehtoollisella saamme nauttia armoa armopöydältä. Herran pöytä ei ole meidän alttarimme, mutta se on katettu alttarilta saatavalla ruoalla. Kristus, meidän pääsiäislampaamme, on uhrattu meidän puolestamme (1. Kor. 5:7). Viettäköämme siksi juhlaa: Herran ehtoollinen on evankeliumin pääsiäisjuhla.

Seurakunnan johtajan tehtävä on huolehtia siitä, että ehtoollinen ja kaste sekä sanan julistus tapahtuu seurakunnassa Jumalan tahdon mukaisesti ja ettei ketään myöskään jätetä osattomaksi Jumalan armosta.

Ulkopuolelle leirin

Menkäämme siis hänen luokseen leirin ulkopuolelle hänen pilkkaansa kantaen. Eihän meillä täällä ole pysyvää kaupunkia, vaan tulevaa me etsimme. (13-14)

Kristuksen seuraaminen synnin ja Saatanan hallitsemassa maailmassa ei ole helppoa. Se on suostumista ristin kantajaksi. Ristillä tarkoitetaan nykyään monenlaista-kin kärsimystä, mutta sen alkuperäinen merkitys on kuolemantuomio. Maailman silmissä mikään ei ole sen tyhmempää kuin julkisen uskontodistuksen vuoksi antautua joko pilkan alaiseksi tai jopa joutua marttyyriksi. Mutta juuri siihen Jeesus on meidät kutsunut. Tässäkin johtajillamme on tärkeä tehtävä kulkea edellämme samalla suojellen laumaa pahan hyökkäyksiä vastaan.

Olemme muukalaisia ja vieraita tässä maailmassa, vaikka haluammekin tehdä myös ajallisen työmme Jumalan mielen mukaan. Totuuden tähden emme kuitenkaan saa tehdä kompromisseja tämän maailman synnillisten tapojen kanssa. Tahdomme palvella muita saadaksemme heidätkin mukaamme tämän maailman ulkopuolelle kulkemaan taivastietä ja näkemään, että ajalliset ovat katoavia. Me matkaamme kohden tulevaa ikuista kaupunkia ja haluamme, että jokainen askeleemme vie meitä lähemmäs päämääräämme.

Uhrimme

Uhratkaamme siis hänen kauttaan alati Jumalalle kiitosuhria, niiden huulten hedelmää, jotka tunnustavat hänen nimeään. Älkää unohtako tehdä hyvää ja jakaa omas-tanne, sillä sellaisiin uhreihin Jumala mieltyy. (15-16)

Jeesus suoritti täydellisen ja kaikenkattavan syntiuhrin puolestamme Golgatan ristillä eikä siihen voi lisätä mitään. Se riittää pelastukseksi jokaiselle, joka panee luottamuksensa siihen ja turvaa Herran lupaukseen täydellisestä syntien anteeksiannosta, Jumalan lapseudesta ja pääsystä kirkkauden valtakuntaan. Se ei kuitenkaan tarkoita, ettei armosta pelastetuilla olisi mitään muuta uhria annettavaksi Jumalalle. Kun asetamme itsemme Kristuksen armon varaan, uhraamme itsemme, oman elämämme Jumalan käyttöön. Asetumme ikään kuin Kristus alttarille, joka pyhittää meidät hänen käyttöönsä.

Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehotan siis teitä, veljet: Antakaa ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle mieluisaksi uhriksi. Tämä on teidän järjellinen jumalan-palveluksenne. (Room. 12:1)

Vanhassa liitossa ilmestysmajan sisällä oli suitsutusalttari, joka kuvaa rukousta. Se oli kuva taivaallisesta alttarista, josta ilmestyskirja puhuu näin:

Vielä tuli yksi enkeli ja asettui alttarin ääreen. Hänellä oli kultainen suitsutusastia, ja hänelle annettiin paljon suitsukkeita pantavaksi kaikkien pyhien rukouksiin kultaiselle alttarille, joka oli valtaistuimen edessä. Ja suitsukkeiden savu nousi enkelin kädestä pyhien ihmisten rukousten mukana Jumalan eteen. (Ilm. 8:3-4)

Kun me rukoilemme ja uhraamme kiitoksen Jumalalle tunnustaen hänen nimeään, Herra itse puhdistaa rukouksemme kaikesta lihallisesta ja epäpyhästä ja toimittaa ne taivaalliselle rukousalttarille. Ilmestyskirjasta näemme, että Kristus vie maailman-historiaa suureen loppupäätökseen nimenomaan myös omiensa rukouksia kuunnellen. Joka kerta kun rukoilemme: *"Tulkoon sinun valtakuntasi!"* pyydämme, että Jee-

sus Kristus tulisi jo pian kirkkaudessaan takaisin ja pääsisi alkamaan uusi maa ja uusi maa, joissa asuu vanhurskaus, oikeus ja totuus.

Jeesus-uhrialttarille meidän tulee asettaa myös kaikki hyvät työmme ja kaikki ante-liaisuutemme. Vaikka meidän syntinen lihamme sotkeutuu kaikkein parhaimpiinkin tekoihimme, Jumala mieltyy niihin siksi, että Jeesus pyhittää ne. Ilman Herran pyhit-tävää armoa kaikki tekomme ovat vain omanvanhurskauden pönkittämistä ja saas-taa Jumalan silmissä, mutta Herrassa ne ovat suloinen tuoksu Jumalan kunniaksi.

Seurakunnan paimenen tehtävä on omalla esimerkillään ja opetuksellaan rohkaista uskovia kiittämään Herraa hänen armostaan, todistamaan Herran suurista teoista heidän omassa elämässään ja ennen kaikkea Herran pelastusteoista puolestamme. Paimenen tehtävä on johtaa seurakuntaa myös käytännölliseen hyvän tekemiseen ja omastaan jakamiseen.

Meidän johtajamme

Olkaa johtajillenne kuuliaiset, totelkaa heitä, sillä he valvovat teidän sielujanne niin kuin ne, joiden on tehtävä tili. Näin he voivat tehdä työtään iloiten, ei huokaillen, sillä se ei teitä hyödyttäisi. (17)

Edellä kirjoittaja on palauttanut mieleemme, millaisia johtajia edesmenneet ensim-mäisen sukupolven kristittyjen johtajat olivat ja miten he toimivat. Tietenkin hän sa-malla maalasi meille myös oikean kuvan palvelevasta johtajuudesta. Meillä on kui-tenkin vaara ihannoida menneitä hyviä johtajia varsinkin kun näemme, että nykyisil-lä omillamme on monenlaisia puutteita. Siksi meille annetaan selkeä käsky tunnus-taa oman seurakuntamme pastorien johtajuus ja olla heille alamaisia. Se ei tieten-kään tarkoita mitään sokeaa tottelemista. Meidän on niin omaa kuin heidänkin käy-töstään ja opetustaan arvioitava Jumalan sanalla. Mutta niin kauan kuin pastorimme pitäytyvät sanaan, meidän tulee olla heille kuuliaisia.

Asia koskee erityisesti sitä, että heillä on valvontavelvollisuus Herran edessä siitä, millainen on hengellinen tilamme Jumalan edessä. Me rivikristityt individualistisen kulttuurimme keskellä saatamme helposti torjua ajatuksen, että joku muu kuin me itse olisimme vastuussa hengellisestä elämästämme. Niin vaan kuitenkin on. Pasto-reilla on oikeus jopa velvollisuus kysellä meidän hengellistä tilaamme ja opastaa meitä myös henkilökohtaisesti parannukseen asioissa, joissa he näkevät meidän tehneemme väärin, tai havaitsevat kasvussamme alueita, joissa meidän tulisi erityi-sesti kilvoitella. Pastorien tehtävä ei todellakaan ole helppo ja usein he saavat ko-kea kipua ja tuskaa siitä, että emme ole valmiit kuulemaan ja noudattamaan Herran sanaa.

Paavali kirjoittaa pitkään omasta työstään ja vaivannäöstään johtajana ja tiivistää sen sanoihin:

Kaiken muun lisäksi on ollut jokapäiväistä tungosta luonani, huolta kaikista seura-kunnista. Kuka on heikko, etten minäkin olisi heikko? Kuka lankeaa, ettei se minua polttaisi? (2. Kor. 11:28-29) Toisaalta hän sai myös kokea suurta iloa samasta tehtä-västä erityisesti Filippissä. Kaupungin seurakunnalle hän kirjoittaa:

Te loistatte siinä kuin tähdet maailmassa, kun pidätte kiinni elämän sanasta, ja sil-loin minä voin Kristuksen päivänä kerskata siitä, etten ole turhaan juossut ja nähnyt vaivaa. (Fil. 2:15-16)

Meille on suuri siunaus, kun saamme seurata hyviä vaikka itsessään puutteellisia paimenia. Siksi meidän kannattaa rukoilla johtajiemme puolesta ja auttaa heitä toteuttamaan vaativaa tehtäväänsä ilolla eikä huokaillen.

Pastori Ito seurakunnan johtajana

Minulta kysytään usein, miten evankelioimistyötä teen. Haluan kertoa siitä muutamalla sanalla. En ole mikään teologi enkä tutkija, joten rajoitun vain siihen, miten käytännössä olen itse toiminut.

Ennen kaikkea on kysymys sanomani sisällöstä eli siitä, mitä kokouksissa julistan. Korostan aina sitä, että *"jos joku on Kristuksessa, hän on uusi luomus, vanha on kadonnut"*. Niin kuin edellä kerroin, olen itse saanut kokea, kuinka Herra muuttaa ihmisen. Jos Herra saa tehdä työnsä meissä, muutamme aivan varmasti. Viisitoistavuotiaana syyskuun 27. päivän iltana olin pimeyden lapsi matkalla kadotukseen. Menin kokoukseen ilman mitään odotuksia tai etsintää, mutta sen aikana sydämeni avautui Jeesukselle. Aloin lukea Raamattua, pääsin seurakunnan yhteyteen, opin rukoilemaan. Ja todellinen muutos tapahtui elämässäni. Siksi joka saarnassa ja kaikissa tilanteissa on julistettava mahdollisimman suoraan pelastusta Jeesuksessa ja Jumalan rakkautta Golgatan ristillä.

Vaikka ihmiset pitäisivätkin ristin sanaa hullutuksena, tosiasiana pysyy, että sen voimasta olen itse saanut kokea muutoksen ja olen sitä, mitä nyt olen. Siksi siitä on kerrottava ihmisille. Päivittäin muistutan vakavasti myös omaan mieleeni, että olen sitä, mitä olen vain siksi, että olen saanut oppia tuntemaan Jumalan Jeesuksen ristin rakkauden kautta, ja siksi, että Jeesus nousi kuolleista ja nytkin vakuuttaa minulle:

- Älä pelkää! Minä olen sinun kanssasi.

Yhdeksän vuotta sitten lääkäri kertoi minulle, että vaimollani oli haimasyöpä ja ettei hän eläisi puolta vuotta pitempään. Syöpä oli levinnyt niin, ettei leikkaushoito ollut enää mahdollista. Kun ainoa poikamme Makoto sai kuulla tästä, hän murehti syvästi. Kuuden päivän kuluttua siitä, kun vaimoni oli joutunut sairaalaan ja sairauden laatu selvinnyt, Makoto meni autolla hoitamaan joitakin asioita ja ehkä tuon murheen herpauttamana ajoi kolarin ja joutui kriittiseen tilaan. Kolmihenkinen perheemme joutui näin syvään koettelemukseen.

Minut pantiin todella rukoilemaan. Vuodattaessani sydäntäni Herralle minulle annettiin psalmin 50 jakeen 15 sana:

"Avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua, ja sinun pitää kunnioittaman minua."

Panin turvani näihin sanoihin ja uskoin, että Herra tekee niin kuin oli luvannut. Noissa ahdistuksissa vaimoa hoitaessani ja monella tavalla kiireisessä elämäntilanteessa jatkoin julistustyötäni aiemmin laatimani aikataulun mukaisesti. Minulla oli kokouksia Kamojimassa ja muilla alueilla. Kun elämäni on ollut jatkuvaa pioneerityötä, meillä ei ollut säästöjä ja kahden sairaan hoitamisesta oli suuret kulut. Mutta tartuin jatkuvasti rukoillessani tuohon lupaukseen:

"Avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua."

Kaikkiällä todistan, että Raamattu ei ole vain 2000 vuoden takainen kirja vaan elävä ja vaikuttava tänäänkin. Herra elää. Kahden vakavasti sairaan hoitokuluista selvisin velkaantumatta, kun monet ihmiset toivat tai lähettivät lahjansa heitä varten. Kun vaimoni kuoli, seurakunta hoiti hautajaiset. Sain japanilaisen tavan mukaan paljon rahalahjoja, joilla ihmiset ilmaisivat osanottoa. Niinpä saatoinkin kaikkein syvimmän ahdistuksen keskellä uhrata kirkolle enemmän ja useammin kiitosuhreja kuin koskaan. Tällaista Herran huolenpitoa olen saanut kokea enemmän tai vähemmän nuoruudestani asti. Kaikessa puutteellisuudessa olen yrittänyt parhaani mukaan julistaa, että pelastuksen lähde on Jumalan Sanan luottavaisessa noudattamisessa ja Jeesukseen Kristukseen turvautumisessa.

Kohta minulta tulee täyteen 60 vuotta kokotoimisessa julistustyössä. Näiden vuosien aikana Japanin kirkko on milloin ajautunut eräiden virtausten mukana heikkouden ja hajaannuksen tilaan, milloin taas vainon ja painostuksen alla taipunut ja joutunut alennustilaan. Mutta silloinkin kun evankeliuminjulistus on kohdannut suuria vaikeuksia, kun omassa perheessä on ollut koettelemuksia, tai kun seurakunnissa on esiintynyt monenlaisia ongelmia, olen yksin ja ainoastaan turvannut Herraan ja uskonut, että Jumalan Sanan lupaukset toteutuvat varmasti:

"Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät katoa."

Sodan loppuaikoina siviilipukuiset sotilaspoliisit ja salaisen palvelun miehet uhkailivat minua usein:

- Jos jatkat tuollaisen älyttömyyden puhumista, sinulle käy huonosti. Julistuksesi loppuu ja kaikki muukin loppuu!

En voi väittää, etteikö minua olisi pelottanut saarnatessani, mutta silti julistin, ettei ole mitään pelastusta muussa kuin Jeesuksen Kristuksen nimessä.

- Japani ei koskaan häviä. Jumalat ovat puolellamme! ylpeilivät ihmiset ennen 15. päivää elokuuta 1945. Seuraavana päivänä samojen ihmisten kellossa oli toinen ääni. He mielistelivät:

- Nyt koitti teidän aikanne, pastori!

Kun olen joutunut kokemaan tämänkaltaista, entistä syvemmin olen vakuuttunut siitä, miten tärkeää on pitäytyä Jumalan Sanaan.

Entä sinä ja minä?

Millainen on sinun suhteesi seurakuntasi johtajiin? Hekin ovat vain ihmisiä puutteineen, mutta he joutuvat aivan erityisesti Sielunvihollisen hyökkäysten tähden. Miten sinä ja minä voisimme tukea ja helpottaa heitä vaikeassa tehtävässään? Olisiko meidän myös aiheita miettiä, mitä heistä puhumme heidän selkänsä takana? Kuinka paljon rukoilemme heidän puolestaan ja millaista rohkaisua voisimme heille antaa?